

เรื่องฝรั่ง ๆ ๒ ช่างไม่รู้จักสีสาจริง ๆ

เจียวหวาน

เรื่องฝรั่ง ๆ ๒ ช่างไม่รู้จักสีสาจริง ๆ

เจียวหวาน

“หล่อนช่างสวยและดูหน้าตาแปนเด็กไม่รู้จักสีสาพอใช้ ยืนลูปคำที่ถือท้ายรถจักรยานเล่น หน้าตาจิ้มลิ้ม มีท่าชแฉ่งตื่น ๆ ดูราวกับคอยหาใครในพวกคนแปนอันมากที่ไหลออกมาจากประตูโรงประชุมใหญ่ ทำไมหล่อนถึงได้หลงเข้าไปในประชุมเช่นนี้ได้ ดูไม่สมกับรูปร่างและอายุอานามเลย หน้าตาหล่อนก็บอกอ้อมมีราคาน่าไม่ออกสนุก ไร้ ! กะเด็กกอมมือแท้ ๆ เด็กที่ถือเอาความรุ่มแปนการเล่นตุ๊กตาอย่างหนึ่ง” นี่แปนความนึกในใจของมิสเตอร์กลาฟเวอร์ผู้ส่งข่าวหนังสือพิมพ์ ชื่อเวสเตอร์นไลต์ ซึ่งแปนผู้เดินไหลเรื่อยออกมาในหมู่ใหญ่จากโรงประชุมนั้นด้วย

ในโรงประชุมนี้เขามีประชุมเลือกผู้แทน บริเวณคาติฟสำหรับจะไปเข้าประชุมรัฐมนตรี เมื่อสองปีมาแล้วที่ได้เลือกคราวก่อนนั้น ได้คนซึ่งอยู่ในพวกก้าวยัง มาคราวนี้คนในพวกก้าวโจนเด่นขึ้นมาหัวแถว ดูแปนที่นิยมกันมาก เพราะฉะนั้นจึงมีคนมาประชุมหนาแน่นในพวกหนังสือพิมพ์ที่นับว่าอยู่ในย่านนั้น ที่จะไม่ส่งผู้ส่งข่าวมาจดยางงานแปนไม่มีเลยสักฉบับเดียวแท้จริงการประชุมนี้ควรจะเป็นเวลากลางคืน แต่มีเจ้าใหญ่นายโตเสด็จลงมาจากกรุง เพื่อจะสปีกซ์ในเรื่องเลือกโหวตนี้พร้อมด้วยข้าราชการอันมีชื่อเสียง

อีกหลายท่าน ท่านเหล่านี้จะต้องกลับให้ทันรถไฟเวลาเย็น จึงจำต้องมีประชุมเสียแต่บ่อย ๆ

มิสเตอร์กลาฟเวอร์มาถึงเข้าไปหน่อย การประชุมได้ลงมือกันแล้ว ที่ทางก็ยึดเยียดกันเต็มที่อยู่ แกจึงค่อยหลีกเลี่ยงเข้าไปนั่งในที่ที่กันเฉพาะสำหรับพวกผู้ส่งข่าวหนังสือพิมพ์ แกมีความพิศวงพอใช้เมื่อได้เห็นเด็กหญิงรุ่นมีตาอันเต็มไปด้วยความประหลาดความตื่นด้วยแปลกถิ่นมานั่งอยู่ข้าง ๆ แก พอแหงนต้อวลงที่เก้าอี้ก็ให้นึกในใจว่า “อะไรหนอได้ชักนำเอาแม่หนูคนนี้เข้ามาในที่เช่นนี้ และในที่ซึ่งเขาได้กันคอกไว้สำหรับพวกหนังสือพิมพ์ด้วย” แกควักสมุดโน้ตปุ้ดกับดินสอออกมาจากราก ๆ ตามที่ได้ยินคำสปีกซ์ แต่เมื่อมีโอกาสคราวไรแก็ก้ขำเลียงไปดูเพื่อนบ้านอันคมคายของแกเสมอ ดูชั้นแรกหล่อนก็ออกสนุก เพราะอะไร ๆ แม้แต่ฝาและเพดานก็แปลกไปหมด แต่พอไปอีกสักหน่อยสีหน้าท่าทางอันเปื้อนราคาก็เกิดขึ้นมาแทนที่ หล่อนจะได้แกล้งตั้งใจฟังคำสปีกซ์ก็หาไม่ได้ ตาและใจของหล่อน ไปอยู่ที่คนทั้งหลายที่แต่งตัวงาม ๆ เสื้อหรู ๆ เพ็ชร์พลอยแววมวามและเรือนผมที่ได้แต่งโตกและเรียงเส้นเรียบแล้ว หล่อนดูมาสบตาแก็ก้หลายครั้ง ที่หล่อนจะนึกสนุกในคนที่พากันเขียนแป้นบ้ำตามคำของคนทีพูดพล่ามน้ำลายแปนฟองก็แปนได้ มีหญิงส่งข่าวหนังสือพิมพ์คนหนึ่งทีหล่อนจ้องดูมากกว่าคนอื่น แม่คนนีแก็ข้างไม่เหลียวฟ้าแลดินอะไรเสียเลย ใจจ้ออยู่กับปลายดินสอทีวิ่งไปตามกระดาดโน้ตของแกกับทีริมฝีปากของท่านผู้พูดจับ ๆ เท่านั้นเอง

หล่อนคงนึกสงสัยว่าพวกในคอกนี้ทำไมจึงมานั่งก้มหน้าก้มตาจ้ำดินสอแกรก ๆ กันเอาจริงเอาจัง ไม่ใคร่จะเงยหน้าดูคนพูดและคนทั้งหลาย

อื่น ๆ เหมือนเขาทั้งหลายเหล่านั้นบรรดาที่มาฟังบ้างเลย พอสักครู่หล่อนก็ตั้ง
ต้นหาและบิดเอี้ยวไปมา หน้าเข้า ๆ ก็ตาปรือจนมิสเตอร์กลาฟเวอร์นึกว่าจะ
หลับพับลงกับบ่าของแกเสียแล้ว เพราะหล่อนนั่งเบียดใกล้กับแกเต็มที แก
ออกนึกร้อนใจไม่ทราบว่าจะวางกันแต่มีไรต่อไป ถ้าเปนนั่งนั้นจริง ซึ่ง
อาจจะเปนได้ดี ๆ ด้วยหล่อนก็ไม่สู้แปลกอะไรกับเด็กนัก เดชะบุญพอเสียง
ตบมือลั่นให้แก่ผู้สปีกซ์ที่ไปและฉุกใจดำเข้า หล่อนก็ตกใจตื่นขึ้นมา และ
ทำท่าเลิกลัก ๆ ประหนึ่งว่านึกถึงของสำคัญอะไรได้หล่อนสอดมือซ้ายและมือ
ขวาลงไปควานในกระเป๋าโน้นกระเป๋านี้ ตามที่มีกระเป๋า มาก อันเปนครรมา
ของผู้หญิงซึ่งชอบความรุงรังต่าง ๆ ล้วงกระเป๋านอกที่หน้าอกก็แล้ว กระเป๋า
ในก็แล้ว หันไปตรวจกระเป๋าที่สอเวททั้งซ้ายและขวาก็แล้ว ก็ยังหาได้ผล
ประการใดไม่ ต่อในที่สุดเมื่อหล่อนล้วงลงไปค้นในกระเป๋าที่สเก็ด มิสเตอร์
กลาฟเวอร์จึงพลอยมีความยินดีที่ได้เห็นหล่อนมีสีหน้าแสดงความพอใจในการ
ได้พบของต้องประสงค์ พอมือหล่อนออกพ้นกระเป๋าก็มีหีบข้อคอกเล็ตครีมติด
ขึ้นมาด้วย หล่อนจัดการเปิดฝาหีบขลุกลัก ๆ แล้วก็ตั้งต้นหยิบใส่ปากที่
ละเมียด ๆ ทีเดียวดูเปนยาแก้หาวนอนทำให้ตาสว่างดีพอใช้

หล่อนนึกอย่างไรขึ้นมาจึงหันหน้ามายืนให้มิสเตอร์กลาฟเวอร์
เมียดหนึ่ง จีบสีหน้าเปนยิ้มชนิด ๆ กระจาดหน้อย ๆ พองาม แล้วก็ปราสัยว่า
“เจิญสิยะ ลองชิมสักหน้อยสิยะ หวานมันดีนัก” เพื่อจะไม่ให้บาดหมางใจ
ของหล่อนมิสเตอร์กลาฟเวอร์จึงรับมาชิมดูแล้วก็ชมว่าอร่อยจริง ด้วยคำชมอัน
อ่อนหวานนี้แกเลยได้ชิมอีกห้าเม็ดจนรู้รสแน่ว่าอร่อย ต่อนี้ไปหล่อนก็ค่อย
เชื่องเข้ากับแกทุกที ลงปลายก็ชักคุยโน่นคุยนี้ ด้วยหล่อนเปนคนช่างพูดไม่มี

ผิเด็ก หล่อนกระซิบถามแกว่า “เมื่อไรจะ นายคนนั้นที่ยืนพูดไม่รู้จักจบจะอ
ยุดปากลงเสียบ้าง ? จันพืง ๆ ดูไม่เห็นมีเรื่องราวที่ไหนดเลย จะหาขัน
ตรงไหนสักนิดก็ไม่ได้ บ้า-พ่ลาม” พูดพลาตาทาหล่อนก็เพ่งที่ตามิสเตอร์
กลาฟเวอร์ แล้วทำหน้านี้วคือขมวดบอกว่าเบื่อไม่เห็นมีสนุกสนาน มิสเตอร์
กลาฟเวอร์ออกันและนึกหวัวเราะเยาะอยู่ในใจว่า แม่หนูคนนี้แกช่างไม่รู้จัก
สืสาจริง ๆ หลงพาชื่อเข้ามาในที่เช่นนี้ ที่เขาพูดกันถึงเรื่องร่าอาการงานเมือง
ที่จริงหล่อนควรจะไปอยู่ในโรงละครหรือโรงขับรำระบำบรรพ์มากกว่า แต่
หล่อนชวนคุยหนักเข้าและทำสีหน้าสีตามากเข้า มิสเตอร์กลาฟเวอร์ก็อดชม
ไม่ได้ว่าหล่อนพูดสนุก, พูดเก่ง และท่าทางท่วงทีกินใจคนไม่ใช่น้อย ใน
ที่สุดแกก็ออกวิตกว่าถ้าจิตร์ใจของแกไปผูกพันกับเพื่อนน่าเอ็นดูคนนี้มาก
เกินไปแล้ว โน้ตของแกเรื่องสปีกซ์ที่สำหรับจะส่งไปลงหนังสือพิมพ์ติดจะ
เลวไม่เปนครต

พอท่านผู้สปีกซ์ลงเอย ก็มีคำแนะนำให้แสดงความพอใจ มีผู้
รับรองกันเสร็จ ท่านนายกจึงรับจันทของที่ประชุมแสดงความพอใจ แล้ว
ท่านผู้สปีกซ์ตอบพอสมควร ก็เปอนอันเสร็จการประชุม แต่ยังมีท่านข้างฝ่าย
ความเห็นตรงกันข้ามต้องการโต้แย้งอีกสองสามท่าน เคะาะห์ดีที่มีพวกน้อย
เสียงข้างอีกฝ่ายหนึ่งจึงระหิมขึ้นกลบเสียหมด เมื่อพูดให้ใครได้ยินไม่ได้
แล้วก็พากันล่าถอยนั่งลงยังที่เสียหลายท่าน มีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่ตั้งต้นยืน
พูดต่อไปจนเสียงแสรค์ออยสงบลงตามความปรารภณาได้ ท่านผู้นี้พูดโต้แย้ง
คัดค้านความเห็นของท่านผู้ที่ได้สปีกซ์มาแล้วอย่างเผ็ดร้อนเฉียบขาด แต่ก็
คนโดยมากเห็นว่าเหลวไหลจึงได้ระหิมห้ามบ่อย ๆ มีน้อยคนที่ถูกใจและ

ตบมือให้ เรื่องเหล่านี้ช่วยให้ทำการเลิกประชุมเข้าไปทั้งสิ้น กำหนดรถที่ส่ง
ไว้ห้าโมงนั้นกว่าจะได้เลิกประชุมกันจริงก็ตกถึงเกือบย่ำค่ำ

มิสเตอร์กลาฟเวอร์หันไปทักทายปราศรัยกับเพื่อนผู้ส่งข่าวของ
หนังสือพิมพ์หัวเมืองสองสามคนสักครู่หนึ่ง ซึ่งได้มาแต่หนทางไกลเพื่อการ
ประชุมอันสำคัญนี้ พอเหลียวกลับมาก็ไม่เห็นแม่ “เพื่อนที่ช่างไม่รู้จักสีสา”
เสียแล้ว หล่อนคงจะมีพวกพ้องอยู่ในหมู่ผู้ส่งข่าวเปนนั่น แกจึงไปเอา
รถจักรยานของแก แล้วลงเดินออกประตูไป พอถึงหน้าศาลาข้างนอกก็เห็น
หล่อนยืนแคว้งคว้างคล้ำที่ถือท้ายรถเล่นง่วนอยู่อย่างทีกล่าวมาแล้วข้างต้น นี้
หล่อนคงจะคอยใครสักคนหนึ่ง เพราะตาหล่อนตรวจอยู่ที่หมู่คน ซึ่งตาม
เนื่องกันออกมาจากประตูกลาง อีกไม่ช้าคนเหล่านั้นก็จะแยกย้ายกันไปหมด
ส่วนตัวมิสเตอร์กลาฟเวอร์นั้นหล่อนหาเห็นไม่ เพราะแกออกเสียทางประตู
หนึ่ง แกเห็นหล่อนตกอยู่ในความอึกอักเช่นนั้น และความน่าเอ็นดูไม่รู้จัก
สีสาอะไรของหล่อน (ดังที่แกตั้งชื่อให้) ทำให้แกนึกเวทนา มากขึ้น แกจึงถือวิ
สาสกรากเข้าไปหา เปิดหมวกเคารพแล้วถามว่า

“อย่างไรดูแม่หนูยืนลังเล เห็นจะคอยใครกระมัง ฉันจะไปเที่ยวตาม
หาให้ได้ไหม ?”

หล่อนเหลียวมาพบแกด้วยความดีใจและจำได้ แล้วตอบด้วยท่วงที
อย่างเด็กรุ่นไม่รู้จักสีสา ซึ่งทำให้แกชอบไม่ใช่น้อย ว่า “โธ่ ! ฉันไม่ได้นึก
ว่าจะพบนายที่นี้ ขอบใจมาก นายช่างใจดีแท้ ๆ ฉันคอยหาป่าป่า บางทีท่าน
จะเลยมืมทิ้งฉันเสียแล้วก็เปนได้ ท่านให้ฉันมาพบท่านที่โรงประชุมนี้ และ

ให้เข้าไปนั่งอยู่กับพวกนายที่เฝ้าแต่เขียนแกรก ๆ ไม่ได้หยุด รู้ยังงี้ฉันไม่ยก
มา น่าเบื่อออกจะตาย ไม่เห็นมีอะไรสนุก มีหน้าข้าไม่พบกับท่านด้วย นี่ท่าน
คงลืมฉันเสียแล้วเพนแน่”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์นิกสงสาร ยังไม่ทันพูดว่าอะไร ได้แต่พยักหน้า
หงิก ๆ หล่อนก็เล่าเรื่องต่อไปว่า “ป้าป้าไปธุระที่ไหนก็ไม่ทราบแต่ท่านบอก
ไว้ว่า ถ้ามาทันท่านจะมานั่งข้าง ๆ ฉันในโรงประชุม แต่ถ้ามาไม่ทัน ท่านให้
ฉันคอยอยู่ที่หน้าประตู จนปานนี้แล้วท่านก็ยังหามาไม่ประเดี๋ยวเขาก็จะไป
กันหมดฉันจะทำอย่างไร ถ้าจะไปเสียแต่ลำพัง เดี่ยวท่านก็จะว่าไม่ทำตามสั่ง
ของท่าน ๆ จะโกรธเอา แล้วฉันก็ออกกลัวด้วย เพราะหนทางเปลี่ยว กว่าจะ
ถึงบ้านก็ไกล”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์ “เกือบจะย่ำค้ำอยู่แล้ว ประเดี๋ยวก็จะมีดี ฉันจะไป
ถามดูที่ในโรงประชุมจะดีกระมัง บางทีบิดาของแม่หนูจะสั่งใคร ๆ ไว้บ้าง”

“จริงยะ แหม ! นายช่างคิดดีแท้ ๆ แต่อย่าเลยฉันจะวิ่งไปดูเอง โปรด
ถือรถฉันไว้หน่อยเถอะ ฉันไปเองคงจะเร็วกว่า บางทีพบท่านอยู่ในนั้นนาย
ก็จะไม่รู้จัก ถ้าไม่พบฉันจะถามนายประตูดู” พอพูดขาดคำหล่อนก็วิ่งปรี๋ไป
แล้ว ไม่มีเวลาที่มิสเตอร์กลาฟเวอร์จะออกความเห็นโต้ตอบว่าอะไร แต่รถก็
รับเกือบไม่ทันจวนเจียนจะล้มฟาดลงกับแผ่นดิน

เมื่อหล่อนกลับมา ก็ทราบได้โดยสีหน้าว่าธุระที่ไปนั้นหาสำเร็จไม่
น้ำตาไหลคลอ แต่หล่อนพยายามอดกลั้นอย่างเต็มที่ที่จะไม่ร้องไห้ออกแขก

มิสเตอร์กลาฟเวอร์แกก็พลอยตื่นไปด้วย และแกออกเคื่องบิดามารดาซึ่งจะเปนใครก็ตาม ที่ช่างทิ้งลูกไม่รู้จักสีสาไว้ได้ถึงเพียงนี้

“ป่าป่าไม่มี ฉันไปดูออกทั่วแล้ว ใคร ๆ ก็ไม่ได้สั่งไว้ เห็นจะกลับไปบ้านและลืมทิ้งฉันเสียแล้วละ” หล่อนเปลี่ยนเสียงพูดต่อไป และข่มจีนกลิ่นน้ำตาซึ่งคลอออกมาไม่วายว่า “แต่ไม่สู้เปนไร ฉันก็เคยขี่รถกลับบ้านคนเดียวอยู่บ้าง แต่ในหมู่นี้ฉันฝันร้ายมาหลายครั้งแล้ว เมื่อคืนนี้ก็ฝันอีกเปนครั้งที่สาม ฝันว่าตกจากรถจักรยานในเวลาที่เป็นถนนเปลี่ยว จะเหลียวแลหาใครช่วยสักคนหนึ่งก็ไม่ได้ ถูกเจ็บมากด้วย จนนอนกลิ้งอยู่ข้างทางนั้นเอง ร้องเรียกให้คนช่วยเท่าไร ๆ ก็ไม่มีใครวิ่งมาทางนั้น ได้ยินแต่เสียงคนร้ายกระซิบกันอยู่ที่หลังซุ้มไม้ข้างทาง ไม่มีอื่น คงเปนพวกโจรเปนแน่ ฉันอกสั้นขวัญบินจนสลบไปกับที่แล้วก็ตกใจตื่น ใจคอยหายไปหมด ตัวสั่นราวกับลูกนก พุดก็ขลุกลน” พุดพลาบ ๆ หล่อนก็กลั้นน้ำตาและกลิ่นอื่น ซึ่งทำให้มิสเตอร์กลาฟเวอร์ใจอ่อนลงมาก

“ก็น่ากลัวอยู่ ฝันดีจะมีลาภมีสะการ แต่อย่าไปคนเดียวเลย ขอให้ฉันไปส่งเถิด เดือนหงาย ๆ อย่างนี้ขี่รถฉันไม่รังเกียจ ยิ่งไปนั่งแช่วในโรงประชุมมาครึ่งวีครึ่งวันด้วยเช่นนี้ ไปตากอากาศกลางหาว ขี่รถเล่นลมฉิว ๆ ก็คงดี”

ดูหน้าหล่อนค่อยชื่นขึ้น มีทีกระยิ้มกระย่อ่งแล้วตอบว่า “แหม ! นายช่างดีแท้ ๆ ฉันขอบใจมาก” แล้วหน้าก็ม่อยลงอีก “แต่ป่าป่าจะว่าเอากระมัง

เพราะ - เพราะถึงนายกรุณาเห็นปานนั้น แต่ - แต่ฉันไม่รู้จักกับนาย อีก
ประการหนึ่งก็ไม่ควรจะรบกวนคนไม่คุ้นเคยกันให้ลำบาก”

“แต่ทำไมแม่หนูจึงจะว่าไม่รู้จักกันแล้ว ? บอกบิดาของหล่อนเถิดว่า
มิสเตอร์กลาฟเวอร์ คนของเวสเตอร์นไลต์เป็นผู้พาหล่อนมาส่ง บิดาหล่อนคง
จะไม่โกรธเปนแน่” พูดพลางมือแกก็ล้วงกระเป๋าหยิบ ๗ หากการ์ดชื่อที่จะส่ง
ให้หล่อนดูเปนพยาน

“เวสเตอร์นไลต์” หล่อนพูดด้วยเสียงตริกตรอง

“อ้อ ! นั้นชื่อเรือลาซี ป้าป้าของฉันก็เปนกัปตันเรือเหมือนกันแหละ
ถ้านายเปนกัปตันเรือหรือเพียงแต่เปนต้นหน ท่านคงจะยินดีและชวนสนทนา
ด้วยเปนแน่”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์หวัหระะ ส่งการ์ดชื่อให้แล้วอธิบายว่า เวสเตอร์น
ไลต์เปนชื่อของหนังสือพิมพ์ และแกเปนผู้ส่งข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น
พอพูดกันยังไม่ทันขาดคำก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกจากประตูโรงประชุมตรง
ออกถนนผ่านเลยไปโดยมิได้เหลียวแลดูใคร แม่สาวน้อยหล่อนแลตามจน
เหลียวหลัง แล้วหันกลับมาฟังมิสเตอร์กลาฟเวอร์ซึ่งเอ่ยถามขึ้นว่า

“รู้จักไหมย่ะว่านั่นใคร ? แกช่างถมิงทิงพิลึก แต่่งเนื้อแต่่งตัวรู้มร่า
มเปนยายอะไรไม่รู้ แล้วเมื่อเวลาสปีกซ์แกก็ตั้งใจเขียนไม่ได้วางมือเลย แก
ชื่อมิสเบนสัน เปนคนส่งข่าวของหนังสือพิมพ์ชื่อเดลีลีเตอร์ ไม่ถูกกันกับพวก
ฉัน เคยจัดกันบ่อย ๆ”

“อ้าว ! พวกหนังสือพิมพ์อีกนั่นแหละ ผู้หญิงจริงเรือกี้” หล่อนพูดด้วยสำเนียงอันเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

มิสเตอร์กลาฟเวอร์แกก็พยักหน้ารับ แล้วหล่อนถามต่อไปว่า “ก็ทำไมแกถึงออกลก ๆ เปนตกน้าร้อนยังงั้นเล่า !”

“แกเห็นจะรีบไปเขียนโน้ตของแกกรรมัง” พูดกลางมิสเตอร์กลาฟเวอร์นึกในใจว่า ตัวแกเองก็ควรจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ว่าไปจีรถเล่นเดือนหงาย ๆ ก็ดี คงจะทำให้สมองโปร่งกลับไปเขียนหนังสือได้คล่องขึ้น แล้วก็ทิ้งแม่หนูคนนี้ไว้คนเดียวอย่างไรได้ หล่อนออกฝืนร้ายและน่าเอ็นดูเช่นนั้น

“ไปเขียนโน้ตหรืออะ ? อ้อ ! ทำไมนายรู้จักแกด้วย แกเห็นจะได้รับจดหมายวันละมาก ๆ กรรมัง ?”

“เปล่า !” มิสเตอร์กลาฟเวอร์รีบตอบ “ฉันไม่ได้หมายความว่าถึงโน้ตเช่นนั้น ฉันหมายความว่าโน้ตที่แกไปจดมาเมื่อเวลาประชุมณะ เอาละแกเปนเล่นงานอีกละคราวนี้ ถ้อยความข้างที่พวกเราพูดสำคัญ ๆ แกคงลงซา ๆ เสีย แต่อายุที่ข้างของแกพูดโต้แย้งนั้นแกคงลงละเอียดเต็มใจผู้หญิงพวกหนังสือพิมพ์ละเต็มที ดูช่างตั้งใจวิเวทบาททะเลาะและเลื่องยุติธรรมเสียจริง ๆ ยิ่งเกี่ยวกับปอลิติคส์ด้วยแล้วละเถอะ ไม่เห็นรู้สิกรู้สาอะไรเลย”

แต่เมื่อมิสเตอร์กลาฟเวอร์สังเกตเห็นหล่อนเห็นไม่เข้าใจ เพราะเรื่องหนังสือพิมพ์และเรื่องปอลิติคส์คงไม่เกี่ยวกับหนทางของหล่อนนัก แกจึงหย่อนสายซอของแกลง แม่หนูคนนี้ แม้เปนคนช่างพูด คุยเพลชิน รูปสวย

ท่วงทีคมคาย ก็จริงอยู่ แต่ความรู้ความหลักคองไม่กระไรนัก อายุของหล่อน
อย่างมากก็ไม่เลยสิบเจ็ด แต่กระไรก็ดีหล่อนขี่จักรยานเก่ง เพราะพอออกพ้น
เขตรเมืองได้หน่อย หล่อนก็พุ่งซี้ดออกหน้า แล้วเหลียวหลังมาทำว่า “แข่งกัน
ไหมล่ะ ?” แกล้งตามไม่ทันหล่อน ๆ ก็ซาลงจนแกจิ้นมาเสมอหน้า แล้ว
หล่อนซักคุดว่า “น่าสบายนะยะ ขี่รถถนนบ้านนอกยิ่งซีแหละฉันชอบนัก
ถนนในเมืองเต็มที รถม้าผู้คนยั่วเยียน่ารำคาญ จะเอาสนุกอะไรที่ไหนก็
ไม่ได้”

“แม่หนูจี้เก่งพอใช้” นี่เป็นคำชมที่มีสเตอร์กลาฟเวอร์เอ่ยขึ้น “ถ้าเรา
ได้มาจี้เล่นด้วยกันเช่นนี้บ่อย ๆ ก็จะได้ อากาศโปร่งสบายพิลึก”

“ยะโปร่งกว่าในโรงประชุมอุดู้อู่เมื่อกลางวันนี้แน่แหละ เอ้า ! ไหน
ลองไล่ตามฉันให้ทันทีไร” หล่อนกำลังต้องการจะอวดฝีเท้าจึงหันเข้าเรื่องเดิม
อีก แล้วถีบฉิวออกหน้ามีสเตอร์กลาฟเวอร์แล่นเปนลมกรดไปตามแนวไม้

ข้างฝ่ายมีสเตอร์กลาฟเวอร์นั้นแกขาดกำลังวังชาของคนหนุ่ม ยิ่งถีบ
ตามไปเท่าไร หนทางในระหว่างรถแข่งทั้งสองคันก็ยิ่งห่างกันลิบหนักเข้า
แถมเห็นว่าหาประโยชน์มิได้ในทางที่จะเอาชนะผู้หญิง แกจึงยอมแพ้เสียอย่าง
ผู้ชาย ยกเท้าขึ้นพาดเสียบบนที่พัก แล้วปล่อยรถเรื่อยไปตามกำลังของมัน พอ
สักครู่หนึ่งรถคันหน้าซึ่งเห็นอยู่ลิบ ๆ ก็ทำวงเลี้ยววาบลับตาไปตามทางถนน
แต่ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงร้องกรี๊ด จำได้ว่าไม่ใช่คนอื่น แกก็ตกใจ ยิ่งคิดถึง
ความฝันที่หล่อนเล่าให้ฟังก็ยิ่งหวาดเสียวว่าหล่อนจะมีแอ็กติเด็นต์เปน
อันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งได้ แกจึงหย่อนเท้าลงรีบจ้ำตามไป กู่ตะโกนร้อง
เรียกไปด้วย แต่ก็หามีเสียงตอบไม่ พอเลี้ยวหัวเลี้ยวก็แลเห็นความจริงตามที่
นึกหวาดอยู่นั้น แม่หนูหล่อนลงไปนั่งแอ้งแม้งอยู่ริมถนน เนื้อตัวเหมือนคลุก
ฝุ่น รถอยู่ทางคนอยู่ทางนี้ร้องไห้สอ้าน่าสงสารแท้ ๆ แกไม่ร้องรอ พอ
กระโดดลงจากรถได้ก็กรากเข้าไปแล้วโถมให้คลายความตระหนกตกใจ

หล่อนปรับทุกข์ครวญครางว่า “ฉันนี่ก็แล้วว่าจะต้องเปนเช่นนี้ แต่ฉัน
ฝันเปนกลางมาแล้วถึงสามครั้ง”

“แต่แม่หนูเจ็บปวดที่ไหนบ้าง หรือเปนแต่ตกใจเท่านั้นหรือ ?”

“ข้อเท้าเห็นจะหักเสียแล้วอะ ตายละฉันคราวนี้ ต่อไปทำไมถึงจะเดิน
ได้แล้ว มีอายุเขาตายหรือ ?” แล้วหล่อนสอ้ออีกยกใหญ่

เท้าของหล่อนนั้นเหยียดช้ำอยู่ข้างหนึ่ง มีสเตอร์กลาฟเวอร์จึงเข้าไป
ยกขึ้นเพื่อจะดูว่ามีบาดแผลหรือไม่ แต่หล่อนก็ร้องขึ้นด้วยความเจ็บ

“เห็นจะไม่ถึงแก่หักหรือเคล็ดอะไรนักหรอกอะ ไม่เห็นมีบวม มาให้
ฉันถอดรองเท้าออกตรวจดูทีหรือ อ้ายการพรรณนี่ฉันพอเข้าใจอยู่บ้าง”

แต่หล่อนก็หายอมให้ถอดไม่ เปนแต่ยอมให้เอาผ้าเช็ดหน้าพันข้อเท้า
เข้าไว้ตรงที่รู้สึกเจ็บ แล้วหล่อนพยายามจะลุกขึ้นด้วยความพยุ้งของมีสเตอร์
กลาฟเวอร์ แต่ก็ลุกขึ้นไม่ได้ ด้วยขยับไม่ถนัด หล่อนจึงกลับพับลงสอ้อ เอ
ผ้าเช็ดหน้าซับหน้าไว้

มีสเตอร์กลาฟเวอร์นึกสมเพชจนใจตื่นตันไปหมด จะทำอย่างไรดีจะขี่
รถต่อไปก็ไม่ได้ บ้านช่องก็ไม่เห็นมีในที่ใกล้เคียงที่พอจะไปขอพักอาศัย
ได้ ทำไมหล่อนถึงได้เปนครนหมิ่นเหม่ไม่ระวังเนื้อระวังตัวเช่นนี้ ฝันร้ายก็
รู้อยู่แล้ว ยังขึ้นทำคะนองหึกเหิมไปได้ แกนี่ก ๗ อยู่อย่างนี้แล้ว พอแลเห็น
ลูกตาที่เต็มไปด้วยความกำสรด วิงวอน แกร็กให้สงสารเปนที่สุด

หล่อนถามเสียงเครือ ๆ ว่า “นี่จะให้ฉันอยู่ยามคืนยังรุ่งได้หรือ ? ถึง
จะให้นายไปบอกที่บ้านก็ไม่มีการโยชน์ มารดาฉันคงตกใจแยะ แล้วก็จะทำ
อะไรให้ไม่ได้ด้วยรถม้าที่จะมารับก็ไม่มี”

“ไม่ได้ ๆ แม่หนูต้องให้ฉันอุ้มไปพักอาศัยที่บ้านใครๆ ช่างนี้
แห่งหนึ่งก่อน แล้วฉันจะกลับเข้าไปในเมืองไปหารถม้ามารับไปส่งบ้าน ได้
แต่ทางนี้ทางเดียวเท่านั้นแหละ ที่จะให้ทิ้งไว้คนเดียวข้างถนน แล้วให้ฉัน
ไปเอารถมารับที่ไหนได้”

“จะอุ้มฉันไปยังไง ? ถึงฉันจะยอมให้อุ้มก็จะอุ้มไปไหนหรือ ? บ้าน
ช่องใกล้ที่สุดก็ห่างจากที่นี่ถึงสามไมล์ คือบ้านสวยที่เราผ่านมาเมื่อคืนนั้นแหละ
ตั้งแต่ที่นั่นมาก็ไม่มีบ้านช่องใครอีก ฉันรู้จักแถวนี้ดีเคยขี่รถมาเที่ยวเล่นเสมอ
ฉันนึกได้อย่างหนึ่ง คือให้นายกลับไปที่บ้านฉัน คนพวกนั้นชอบกับป่าป่า
ของฉัน ใจเขาดี รถม้าเขาก็มีใช้ ขอขี่มเขาคงได้ แล้วเมื่อไปถึงบ้านป่าป่าก็
คงให้รางวัลแก่คนขี่รถไม่ต้องสงสัย ฉันเสียใจมากที่ต้องมารบกวนทำความ
ลำบากให้แก่เขา แต่ขอได้โปรดกรุณาเถิด ฉันจะนั่งอยู่อย่างนี้คืนยังรุ่งที่
ไหนได้ แต่ช่วยนายไปขอยืมรถแค่นี้ฉันก็จะกลัวเต็มทีเสียแล้ว ใจมันให้หวาด
ไปว่าถ้าอยู่คนเดียวจะเห็นพวกโจรล่าสัตว์ ถึงกระบองออกมาจากพุ่มไม้อย่าง
ความฝัน” พูดแล้วก็ร้องไห้

มิสเตอร์กลาฟเวอร์ พยายามที่สุดที่จะเล่าโลมให้หล่อนคลายความวิตก
แล้วชมว่าความคิดของหล่อนนั้นดีนัก แกพูดต่อไปว่า “ฉันขึ้นรถฉิวไป
ประเดี๋ยวเดียวก็ถึง แล้วพอได้รถม้ามา ฉันจะแข่งขึ้นหน้ากลับมาก่อน จะได้
มาอยู่เพนเพื่อน เดือนยังหงายอยู่ไม่สู้เพนไร แล้วก็ยังหัวค้ำ ฉันไปไม่ถึงสิบ
มินิตก็จะกลับมา”

“อู๊ย ! สิบมินิตไม่ถึงหรอกยะ ฉันรู้จักหนทางดี แต่เอาเถอะนายรีบไปรีบมานะยะ อย่าทิ้งฉันไว้นานนัก ฉันจะตั้งใจทำก๊าล้าอยู่จนกว่านายจะกลับ” พุดพกลางหล่อนก็ขำเลื่องดูมิสเตอร์กลาฟเวอร์ แฉ่งใจยิ้มทั้งน้ำตา แล้วถามต่อไปว่า “นายมีหนังสือพิมพ์รูปภาพมั้งไหมยะ ? ฉันจะได้ดูพอกันไม่ให้คิดวุ่นวายถึงอะไร ๆ ถึงไม่มีรูปภาพก็เอาเถอะ พ้ออ่านให้เปลืองเวลาไปบ้าง แต่คงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรนักหรอก ฉันมันไม่ใช่คนเลงอ่านหนังสือ แต่คงยังดีกว่านั่งคอยตั้งใจที่จะพบอายโจรหลังซุ้มไม้”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์แกก็คั้นตามกระเป๋าทุกกระเป๋า ถึงรู้อยู่แล้วว่าไม่มีแกก็ยั้งคั้นแล้วคั้นอีก แล้วนึกโกรธตัวเองที่หาได้มีหนังสืออ่านติดตัว ไว้สำหรับการปัจจุบันทันด่วนเช่นนี้ไม่ เมื่อหล่อนเห็นว่าไม่เป็นการสมประสงค์ หล่อนก็คอตกหน้าม่อยทั้งกะต่าย ถามว่า

“ไม่มีเลยหรือยะ ?” แล้วพอเห็นกระดาดขึ้น ๆ ซึ่งแกล้วงออกมาจากกระเป๋าของแกในเวลาคั้น และถือไว้แก๊ง ๆ อยู่ หล่อนก็ยื่นมือไปและถามว่า “นั่นอะไรยะ ?”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์ตอบ แต่มิได้ส่งกระดาดให้ว่า “อ้อ ! อ้ายนี่โหนดที่ฉันจดมาจากการประชุมนั่นนะ”

“การประชุมเมื่อบายนั้นหรือยะ ? ไหนให้ฉันดูที เอาเถอะนั่นก็ใช้ได้ ยิ่งดีกว่าไม่มีอะไร ฉันไม่ได้ตั้งใจฟังเฟิงอะไรก็มากน้อย มาฉันจะพยายามอ่านให้ฉลาดขึ้นบ้าง เรื่องปอลิติคส์ลิตกส์ฉันไม่เข้าใจไปทางเหนือทางใต้เลยแหละยะ อ่านดูเผื่อจะได้เกิดความรู้ขึ้นบ้างกระมัง แล้วจะได้ไปเล่าให้

ป่าป่าฟังถึงเรื่องการประชุมยังงี้แล้ว ท่านจะได้นึกประหลาดใจว่า เอ๊ะ ! ลูกเราวันนี้แปลกขึ้นมาก”

“แต่จุดแปนซีอตแฮนด์จะอ่านออกกรี ?” มิสเตอร์กลาฟเวอร์พูดด้วยความเสียดายที่จะปฏิบัติใจหล่อนไม่เหมาะ

“ซีอตแฮนด์หรือ ?” หล่อนทำเสียงประหลาดและทำหน้าที่พิศวงเต็มที “ฉันเคยได้ยินถึงซีอตแฮนด์บ่อย ๆ อยากจะเห็นรูปร่างนัก โปรดให้ฉันชมให้หายง้อหน่อยเถอะ”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์รีบส่งกระดาษโน้ตในมือให้ด้วยความยินดีที่จะทำทุกอย่างที่ลูกใจหล่อน และแกออกนึกชมอยู่ในใจว่า แม่หนูคนนี้ถึงอายุและความรู้ความเรียนยังน้อย แต่แต่ตมดูไหวพริบฉลาดพอใช้ ชั้นไม่ได้อะไรที่ต้องการเลย ก็ทำยินดีรู้สึกจ้อให้ตัวแกมีใจได้ เก่งมาก

“อ้อ ! รูปร่างพิลึกแท้ ๆ พรรณนี้เรียกว่าซีอตแฮนด์ ? ฉันนึกออกอยากเรียนจริง ๆ ช่วยสอนให้ฉันเปนมั่งก็จะได้” หล่อนแหงนดูตามิสเตอร์กลาฟเวอร์เพนทีวิงวอน ซึ่งทำให้หัวใจของแกหวิวและเกิดความรู้สึกพิลึก แล้วหล่อนพูดต่อไปว่า “เอาเถอะ ฉันจะเรียนไปบ้างในเวลาบ่ายไม่อยู่ พอให้ลืมความเจ็บปวดและความเปลี่ยวเปล่าใจ”

มิสเตอร์กลาฟเวอร์แกก็ทำใจปลุกเดินตรงไปจับจักรยาน พอตั้งท่าจะขึ้นหล่อนก็ร้องสั่งเข้าไปอีกว่า

“นี่แน่ะ ฉันอยากให้นายทำอะไรให้ฉันอีกสักอย่างหนึ่ง คือสั้นกระดิ่ง
รดให้เปนระยะ ๆ ไป พอให้ฉันได้ยินเสียงเปนเพื่อนอุ่น ๆ ใจนะยะ”

“ได้” มิสเตอร์กลาฟเวอร์ตอบด้วยใจนึกถึงตัวไปใจอยู่ดูระวังแล้วแก
ก็ต่อของแกจนจบว่า “เมื่อขาฉันกลับ ถ้าได้ยินเสียงกระดิ่งดังขึ้นทุกทีก็จะรู้
ได้ว่าฉัน ใกล้เคียงมาทุกทีเหมือนกัน”

“ยะ ขอบใจมาก ๆ” หล่อนตอบกระยิ้มกระย่อง ซึ่งทำให้มิสเตอร์
กลาฟเวอร์นึกว่าช่างสวยเหมือนธรรมดาเมื่อไม่มีทุกข์มีโศกเสียอะไร แต่
ครั้นแกขึ้นขี่รถแล่นไปแล้วเหลียวมาโบกหมวกลา ก็สังเกตเห็นหน้าหล่อน
เศร้าสลดลงไปอีก

“อย่าวิตกไปเลย” แกร้องตะโกนมาปลอบ “ประเดี๋ยวเดียวฉันก็จะ
กลับ” แล้วรถของแกก็แล่นปรืดเลี้ยวลับพุ่มไม้ไป มีแต่เสียงกริ่ง ๆ กริ่งทุก
ๆ นาที ซึ่งเบาเข้า ๆ ดุจที่ระยะทางในระหว่างทั้งสองคนนี้น่าออก

แม่หนูแกนั่งไม่ได้ไหวติง กระดาดโน้ตที่วางอยู่บนตักก็ไม่ได้ดู หู
คอยสกดฟังแต่เสียงกระดิ่งซึ่งยิ่งเบาเข้า ๆ ทุกที จนที่สุดเกือบจะยินไม่ได้

อะไรทุก ๆ สิ่งเปลี่ยนไปในทันใดทันที หล่อนลุกพรวดพรวดยืนขึ้น
หวิวเราะก้าก แล้วแกก็ผ้าเช็ดหน้าที่ข้อมเท้าออกห้อยไว้ในที่ซึ่งจะแลเห็นได้ง่าย
บัดฝุ่นผงตามเสื้อผ้าหมดแล้ว ก็หยิบกระดาดโน้ตสอดกระเป่าชั้นในรีบ
กระโดดขึ้นรถขี่ฉิวไปดั่งลมพัดเหมือนเมื่อคราวที่มา หล่อนชำนาญรู้ทางมาก
จึงตัดไปทางลัด ประเดี๋ยวเดียวก็ถึงบ้านใหญ่ที่ว่าจะไปขอยืมรถ แต่มิสเตอร์
กลาฟเวอร์นั้นหลงไปทางอ้อมตามที่หล่อนนำมา หล่อนผ่านเลยบ้านริบลัดทาง

ไปถึงเมืองคาดีฟ เข้าถนนใหญ่ในเมืองหลีกรถม้าและผู้คนยั้วเยี้ยด้วยความ
ชำนาญคล่องแคล่ว ผ่านออฟฟิศใหญ่มีชื่อตัวโต ๆ เขียนอยู่ข้างหน้าว่า “เว
สเตอร์น ไลต์” หล่อนอดยิ้มเยาะไม่ได้แล้วอีกสักครู่หนึ่งก็ถึงออฟฟิศอีกแห่ง
หนึ่ง มีชื่อตัวโต ๆ เหมือนกันว่า “เดลีลีเดอร์”

พอเอารถเข้าไว้เสียในห้องข้างประตูเสร็จแล้ว หล่อนก็เดินตรงขึ้น
บรรไดไปชั้นบน พบผู้หญิงคนถมึงทิงที่เอาแต่เขียนไม่ได้หยุดในเวลา
ประชุมเมื่อบ่ายนั้น หล่อนจึงซักกระดาดโน้ตของมิสเตอร์กลาฟเวอร์ ซึ่งซ่อน
มาในกระเป๋าชั้นในเสื้อออกให้ดู แล้วก็หัวเราะกันเป็นการสนุกใหญ่

“มอลลี, แกเก่งมาก ทำเอาสำเร็จได้ ควรชม ไม่ช้าคงจะได้เลื่อน
หน้าที่สูงขึ้นไปแน่ละ พี่อวยพรด้วย” นี่เป็นคำของแม่ถมึงทิงคนนั้น

พอต่อมาอีกเดือนหนึ่งเมื่อกาลเลือกคนแทนบริเวณคาดีฟสำเร็จแล้ว
มิสเตอร์กลาฟเวอร์ก็ได้จดหมายของใหญ่ฉบับหนึ่ง พอฉีกออกดูก็เห็น
โน้ตช็อตแฮนด์ของแกอยู่ยี่ดูแปรรอยใช้แล้ว ก็มีจดหมายห้วน ๆ สอดมาด้วย
ฉบับหนึ่ง หาบอกแห่งหนตำบลใดไม่ ลายมือนั้นเป็นลายมือผู้หญิง ตัวกลม ๆ
ป้อม ๆ แต่ทำทางที่เขียนนั้นเก้แปนที่นึกเลง จะว่าไม่รู้จักสีสาอะไรไม่ได้
ความในจดหมายนั้นกล่าวแต่สั้น ๆ ว่า

“ได้ขอยืมโน้ตมา และบัดนี้ขอส่งคืนด้วยความขอใจ นี่แหละอันสิ่ง
ใดที่เกี่ยวกับปอลิติคส์แล้ว ผู้หญิงจะรู้สีกรู้สาอะไร จำแม่ถมึงทิงได้ไหม แก
ขอให้ฉันฝากความระลึกมาด้วย”

มีสเตอร์กราฟเวอร์อ่านจบแล้วก็ฉีกเป็นฝอยทั้งโน้ตของแกและ
จดหมายที่มีมา แล้วแกก็ทอดตัวตึงลงบนเก้าอี้ยาวปล่อยให้ศีรษะจิ้งไปหมุน
ตัวอยู่บนพาดาน
